

2 HISTORIE SBORU

Historie pěveckého kostelního sboru v Zašové sahá hluboko do minulosti. V letošním roce 2014 bude sbor oslavovat 100. výročí od roku jeho založení. Je proto obdivuhodné, jak dlouholetou tradici již sbor udržuje. Je to zejména zásluha tří sbormistrů z větve rodiny Borovičků, kteří svou láskou k hudbě dokázali tuto tradici uchovat a rozvinout.

2.1 Sbor pod vedením Arnošta Borovičky

Arnošt Borovička se narodil 3. ledna 1891 v Brankách na Moravě. Jeho otec byl pekař, ale Arnošt byl velmi hudebně nadaný a zajímal se zejména o hudbu, proto se nakonec nevěnoval řemeslu, nýbrž hudbě. Po dobu čtyř let navštěvoval ústav R. N. Válka ve Valašském Meziříčí, poté navštěvoval varhanický kurz v hudební škole P. J. N. Poláška ve Valašském Meziříčí a posléze

vystudoval varhanickou školu v Brně, řízenou v té době Leošem Janáčkem. V říjnu 1912 uzavřel Arnošt Borovička smlouvu se zašovským farářem Josefem Stančákem a od listopadu 1912 začal v Zašové působit jako varhaník a soukromý učitel hudby. Ovládal nejen hru na varhany, ale také na klavír, housle, violu, violoncello, kontrabas a klarinet a také se věnoval skladatelské činnosti. Po válce se oženil a spolu s manželkou zařídili v Zašové, ve staré hospodářské usedlosti, obchod se smíšeným zbožím. Jeho největší vášní však byla hudba.

Roku 1914 založil kostelní pěvecký sbor, v té době ještě bez oficiálního názvu (viz Příloha č. 5, obrázek 6). Po první světové válce se ujal také vedení dechové kapely a smyčcového orchestru, se kterým doprovázel zašovské ochotníky při jejich operetách nebo hrách se zpěvy (viz Příloha č. 5, obrázek 4). Operetních představení se v té době v Zašové konala ročně celá řada. *„Zapojil se do kulturního dění řady spolků – Orla,*

*Lidové strany a dalších, kde byl vždy vítaným odborným poradcem, který pomáhal při divadlech, tělovýchovných vystoupeních, výletech apod.*⁸ Za svého působení vysoce pozvedl úroveň hudebních souborů i pěveckého kostelního sboru. Pro tento sbor a orchestr a také pro místní kapely aranžoval a skládal hudbu, např. *Valašskou mši vánoční*, která je dodnes občas uváděna (viz Příloha č. 4/II.). Velmi známá je mariánská píseň na text Marie Zátokové, *Ó svatá zašovská Máti*, kterou v roce 1931 Arnošt Borovička dle starého nápěvu upravil. Arnošt Borovička měl tři děti, syna Arnošta, který zemřel ve dvou letech, dceru Zdenku, ta však zahynula i se svou rodinou 14. 2. 1945 při náletu Američanů na Prahu a syna Miroslava, který se posléze stal druhým sbormistrem chrámového sboru.

Působení chrámového sboru pod vedením Arnošta Borovičky v datech:

- Velikonoční svátky 1914 – zřejmě první uvedení chrámového sboru, který pod vedením Arnošta Borovičky zpíval v kostele při pobožnostech po celé svátky.
- 21. 7. 1929 – pěvecký sbor zpíval na večírku k počtě dvaceti-pěti-letého jubilea místního faráře Františka Řezníčka
- 24. 5. 1931 – sbor zpíval u příležitosti svěcení Orelského praporu
- 7. 6. 1936 – otevření lidového domu ve Stříteži, svěcení kříže zavěšeného v sále, sbor zde zpíval vložku ke cti svatého kříže
- 8. 11. 1942 – oslava výročí 200 let posvěcení kostela, chrámový sbor zpíval s orchestrem *Missu Brevis in C (Orgelsolomesse)* od W. A. Mozarta.
- Rok 1949 – dva měsíce před vánocemi nacvičoval sbor každou středu ve farním sále vánoční zpěvy. Kromě řady koled nacvičili také Frenštátskou jitřní mši.

Po velikonočních roku 1950 Arnošt Borovička vážně onemocněl a 19. 5. 1950 zemřel. Jeho pohřeb byl velkolepý s obrovskou účastí lidu. Zpívalo zde přes 30 zpěváků chrámového sboru, kteří zazpívali na závěr píseň, jejíž text i hudbu složil Jan Poruba (jeden z členů sboru). „*Arnošt Borovička byl velmi skromný, silně věřící katolík, pro kostel i pro lid neúnavně obětavý. Hrával duši i tělem, nehleděl na čas ani na únavu. Varhaník byl dokonalý, u farníků velmi oblíbený a velmi známý také v okolí.*“⁹

⁸ *Kniha o Zašové*. Zašová: obec Zašová, 2003, s. 101.

⁹ *Pamětní kniha farnosti Zašové* (Vojtěch Daněk, nevydáno), s. 73.

Chrámový sbor každoročně zpíval mše o velikonočních i vánočních svátcích, bohužel další působení sboru za vedení Arnošta Borovičky není nikde zaznamenáno. Jaké skladby měl sbor ve svém tehdejší repertoáru lze nejlépe vystopovat z notového archivu současného sbormistra Petra Borovičky (viz Příloha č. 1).

2.2. Sbor pod vedením Miroslava Borovičky

Po smrti Arnošta Borovičky zasedl za varhany a ujal se vedení chrámového sboru jeho syn Miroslav Borovička. Narodil se v Zašové 28. 11. 1926. Vystudoval gymnázium a obchodní akademii a zároveň se učil u svého otce hrát na celou řadu hudebních nástrojů. Ovládal hru na housle, klavír, varhany, harmoniku, klarinet, kytaru a kontrabas. Také základní vojenskou službu absolvoval u vojenské

posádkové hudby v Hranicích na Moravě. Stal se vynikajícím muzikantem, aranžérem a také skládal hudbu. Hrál v kostele na varhany a vedl chrámový sbor. Již za života Arnošta Borovičky doprovázel sbor na varhany, zatímco jeho otec dirigoval. Jeho úspěšná varhanická aktivita v kostele se však znelíbila místním stranickým a obecním představitelům, kteří se postarali o to, aby byl v roce 1953 povolán na třináct měsíců do tzv. PTP armádní jednotky (tzv. Černí baroni). V té době Miroslava Borovičku zastupovala v kostele na varhany jedna z řadových sester zašovského kláštera, Lavoslava (Marie) Vrbová, bývalá profesorka hudby a zpěvu v Praze. Při pohřbech zastupoval pana Borovičku ve zpěvu a dirigování sboru jeden z členů sboru, místní obchodník, pan Arnošt Coufal (viz Příloha č. 5, obrázek 9).

Po třinácti měsících v armádní jednotce, kde se jej snažili marně převychovat, se Miroslav Borovička vrátil zpět do Zašové. Po návratu pracoval v nábytkářském družstvu. Avšak místnímu učiteli hudby panu Porubovi i řediteli hudební školy panu Lidickému bylo líto nevyužít mimořádného hudebního talentu pana Borovičky

a podařilo se jim posléze prosadit jej jako učitele hudby na Lidovou školu umění ve Valašském Meziříčí (viz Příloha č. 5, obrázek 10, 11 a 12). V roce 1974 byl však nucen z této školy odejít (pro komunisty neslučitelnou funkci varhaníka s jeho pedagogickým působením). Pracoval poté až do důchodu jako šéf podnikové ubytovny ve sklárnách ve Valašském Meziříčí.

Miroslav Borovička během svého života také soukromě vyučoval, hrál v obřadní síni, vedl mužský pěvecký sbor, nacvičoval populární hudební a pěvecké akademie, komponoval vlastní skladby např. *Valašskou mši vánoční* (viz Příloha č. 4/III.), byl vynikajícím aranžérem, upravoval písně a skladby pro dechové, populární, cimbálové a jazzové skupiny a orchestry, pomáhal řadě místních souborů, např. *Valašskému krůžku*, byl odborným poradcem valašského souboru písní a tanců s názvem *Posezení u cimbálové muziky*. Padesát let působil v Zašové jako varhaník (viz Příloha č. 5, obrázek 21) a dirigent pěveckého kostelního sboru, byl taktéž jedním z dirigentů zašovské dechové hudby (viz Příloha č. 5, obrázek 8), vypomáhal ve hře na varhany také v okolních chrámech a kostelech. Působil v *Okresním metodickém a poradenském sboru*, což byla komise, která v době normalizace hodnotila úroveň amatérských hudebních skupin a orchestrů. Mezitím dorůstali jeho čtyři synové, které průběžně naučil hrát na různé hudební nástroje a s kterými založil vlastní rodinnou hudební skupinu *Spektrum*, kterou vedl zhruba patnáct let (viz Příloha č. 5, obrázek 13, 14, 17 a 20). Skupina byla známá svou vysokou úrovní a hrála rozmanitý repertoár: lidové a dechové písně, pop, disko, jazz a swing. Jeho velkou vášní byl swing a jazz, který také skládal a aranžoval jak pro malé skupiny, tak pro velký swing – band. V osmdesátých letech spoluzaložil a řídil *Valašský Big – band* (viz Příloha č. 5, obrázek 18 a 19). Se svou kapelou Spektrum i s Big – bandem sklízel řadu úspěchů na různých soutěžích, přehlídkách a vystoupeních. Jeho skladatelská činnost se orientovala jednak na sborovou (vánoční mše) a dále na swingovou a populární hudbu.

Působení chrámového sboru pod vedením Miroslava Borovičky v datech:

- 26. 12. 1971 – V tomto roce zpíval v kostele dvojí sbor. „Starší sbor“ (viz Příloha č. 5, obrázek 15), ale také „mladší sbor“ který nacvičil *Rytmickou vánoční mši*, kterou složil Miroslav Borovička, zpěváci mši zpívali s velkou chutí a elánem (viz Příloha č. 5, obrázek 16). Tuto neobvyklou mši také zpívali zájezdně po okolí.
- Vánoce 1972 – účinkoval opět dvojí sbor, sbor „mladých“ zpíval 2. *Vánoční mši* J. J. Ryby, rytmicky upravenou Miroslavem Borovičkou. Sbor „starších“ zpíval tradiční vánoční zpěvy.
- Vánoce 1973 – účinkoval kostelní pěvecký sbor. Sbor „mladých“ (rytmická skupina) se rozpadl v důsledku změny bydliště některých členů apod.
- 1. 1. 1978 – zpěváci zpívali na ranní mši bez doprovodu varhan¹⁰
- Vánoce 1978 – mladší zpěváci se opět zapojili a zpívali své rytmické písně.
- Leden 1983 – při mších svatých se ve zpěvu vystřídal kostelní sbor „starších“ zpěváků i mladí zpěváci se svými rytmickými písněmi. Mladí zpěváci ve své většině zpívají i v kostelním sboru „starších“.
- Vánoce 1994 – sbor secvičil *Vánoční mši* E. Marhuly.
- Vánoce 1995 – byla provedena *Vánoční mše* J. Jiríma a po tradičním požehnání sbor zpíval koledy včetně úprav několika koled mužskou částí sboru.
- Vánoce 1999 – sbor měl tehdy kolem patnácti členů, zpívala se *Vánoční Jitřní mše* Václava Mýtného. Byla provedena také koleda pro tři mužské hlasy *To v zemi krále Davida*, kterou zaranžoval sbormistrův syn, Petr Borovička. Z těchto vánočních vznikla první CD nahrávka v historii sboru s názvem *Zašovské vánoce 1999* a zároveň také jediná, na které lze slyšet sbor pod vedením Miroslava Borovičky, (viz Příloha č. 6, Track 01 – 03).

Chrámový sbor pod vedením Miroslava Borovičky zpíval každoročně o velikonočních a vánočních svátcích nebo na nějakých výjimečných příležitostech a svátcích. Zkoušky sboru neprobíhaly pravidelně, zpěváci se scházeli a nacvičovali vždy několik týdnů před velikonočními či vánočními (viz Příloha č. 5, obrázek 22).

¹⁰ Miroslav Borovička spolu se svými třemi syny hráli v *Libušíně* na Radhošti při silvestrovské zábavě v noci z 31. 12. 1977 na 1. 1. 1978. Nad Radhoštěm se tu noc snesla velká sněhová vichřice, která zapříčinila, že hudebníci Borovičkovi zůstali uvězněni na Radhošti až do večera 1. 1. 1978.

Ke zpěvu v kostele samozřejmě taky patřilo zpívání na pohřbech v malé komorní sestavě tří až pěti zpěváků.

V roce 1999 (8. května), získal v Olomouci Miroslav Borovička od arcibiskupa Jana Graubnera *pamětní medaili Svatého Jana Sarkandra* za svou varhanickou službu.

Těsně před vánocemi roku 2000 (4. prosince) Miroslav Borovička náhle zemřel a vedení sboru převzal jeho syn Petr Borovička.

3 OSOBNOST PETRA BOROVIČKY

Ing. Petr Borovička st. se narodil 29. 8. 1966 v nemocnici ve Valašském Meziříčí, do rodiny Miroslava a Ludmily Borovičkové, jako nejmladší z pěti sourozenců. Petr má tři bratry: Miroslava, Jiřího, Tomáše a sestru Zdenku. Až na jeho sestru se všichni jeho sourozenci amatérsky věnovali a věnují hudbě. Jejich maminka Ludmila byla ženou v domácnosti, což je zaměstnání, jehož popis by vydal na několik stran. V mládí hrávala ochotnické

divadlo, její syn Petr také vzpomíná, že byla skvělým vypravěčem a moc pěkně a často si zpívala. O Petrově otci Miroslavu Borovičkovi viz předchozí kapitola.

Petr byl celé dětství obklopen hudbou. Přímo v jejich domě probíhaly často pod vedením jeho tatínka pěvecké zkoušky (především komorního seskupení „pohřebních zpěváků“), či různé aranže. Petrovi bratři stále poslouchali hudbu na magnetofonu či gramofonu, tudíž u Borovičků zněla hudba neustále. Petr vzpomíná jak si jako velmi malé dítě představoval, jak hraje na varhany – seděl přitom u okenního parapetu, který byl pro něj jako varhanní manuál a u toho si vymýšlel a zpíval různé melodie a popěvky. Také si pamatuje, jak poslouchal tatínka a bratry, když něco zkoušeli a Petr jim k tomu občas „hrál na kontrabas“ a to tak, že držel kytaru ve svislé poloze a do strun drnkal sirkami.

V roce 1972 začal Petr navštěvovat Základní školu v Zašové. Jak sám tvrdí, byl dítě lehce nezbedné a už na prvním stupni si vyrazil zuby a dostal třídní důtku. V té době ho jeho otec začal učit hrát na klavír, bylo to však spíše z donucení jeho maminky Ludmily, která zastávala názor, že jsou hudební rodina, tudíž chlapec musí také na něco hrát. Petr také začal ministrovat v kostele. Na své dětství vzpomíná velmi rád, a ačkoliv má pět sourozenců, často si hrával sám, protože měl díky věkovému odstupu jiné zájmy. Často

si hrával u příbuzných – Malinů ve stodole, chořoval s maminkou na pole do brambor atd. Jeden nebo dva roky byl členem kroužku mladých ochránců přírody, který vedla paní učitelka Porubová ze Zašové. Petr vzpomíná, že se jednou s tímto kroužkem zúčastnili nějaké víkendové soutěže v přírodovědných znalostech, jejíž součástí bylo vymyslet si vlastní hymnu, kterou Petrovi tehdy napsal za pět minut jeho tatínek, aby to měl chlapec ve škole dobré. V době jeho povinné školní docházky ho chytla také matematika, hltal vše o kosmonautice a četl Verneovky.¹¹

Hudební výchova u Petra Borovičky pokračovala tragicky. Absolutně ho nebavila, navíc nástroj (klavírní křídlo) byl umístěn v pokoji, ve kterém se topilo pouze o vánocích, tudíž tam byla neskutečná zima. Po několika letech jeho maminka usoudila, že tudy cesta nevede a Petr začal navštěvovat hodiny klavíru u pana učitele Aloise Holiše (známého zašovského jazzmana).¹² Ačkoliv to byla pro Petra nová zkušenost, velkého pokroku bohužel nedosáhl. Nenáviděl veřejné předehrávky, na nichž měl vždy obrovskou trému a vše pokazil. Pan učitel byl velkým nadšencem pro jazz a swing a tak Petrovi donesl do hodiny jazzové etudy, které ho asi jako jediné bavily.

Petrovi bratři poslouchali hodně hudbu – zvláště pak bratr Miroslav, se kterým Petr sdílel společný pokoj a který koupil gramofon a poté začal kupovat desky. Doma měli také magnetofon a po čase si pořídili pořádné stereo rádio, na kterém šlo mimo jiné chytat polské a rakouské rozhlasové stanice. V osmé třídě začal Petr poslouchat jazzové a jazz-rockové hudebníky. Velmi obdivoval např.: *Chicka Coreu* a jeho kapely *Return to Forever*, *Joe Zawinula* a jeho *Weather Reportu*, či v českých zemích *Martina Kratochvíla* a *Jazz Q*, *Jiřího Stivína* a *Rudolfa Daška*, *Mariana Vargu* a *Pavola Hamelu*. Vedle toho také poslouchal *Singers Unlimited* nebo *Manhattan Transfer*. V té době všichni kolem poslouchali *Abbu* a později *Boney M* (což se Petrovi také líbilo). Za vlastní ušetřené peníze si posléze koupil staré pianino, které tehdy stálo asi tři tisíce. U tohoto piána si Petr poprvé dokázal zahrát něco svého, což bylo dvanácti-taktové

11 V deváté třídě si Petr z vlastních našetřených peněz koupil první programovatelný kalkulátor *TI – 58*.

12 Bratr Aloise Holiše, Evžen Holiš, byl dirigentem symfonického orchestru v Janáčkově divadle v Brně.

blues. V patnácti letech navštěvoval zašovský folklórní kroužek, ve kterém jak sám uvádí, byl nucen nejen zpívat, ale především tančit! Jeho tatínek spolu s jeho bratry hráli v kapele a zkoušky občas probíhaly také v jejich obývacím pokoji. Mimo bratry se vystřídal v kapele několik dalších hudebníků včetně tří zpěvaček. Petra také zaujal Johann Sebastian Bach, respektive v jedné z jeho skladbiček pro Annu Magdalénu Bachovou objevil synkopu, což ho velmi fascinovalo.

V roce 1981 nastoupil Petr Borovička na *Střední průmyslovou školu elektrotechnickou* v Rožnově pod Radhoštěm, (dříve zvanou „vakuovka“). Důvodem proč nastoupil právě na tuto školu, byl fakt, že byla považována za velmi kvalitní a také proto, že ji absolvoval jeho o dvanáct let starší bratr Miroslav. Mezi pedagogy na této škole patřil pan profesor Zdeněk Nezdařil, bratr básníka Ladislava Nezdařila. Vyučoval literaturu a občanskou nauku a u studentů byl velmi oblíbený. Petrovi spolužáci byli mnozí také hudebně založeni. Přišla éra folku – *Nohavica, Plíhal, Janoušek*, jejich písničky hrávali Petrovi spolužáci na kytary a posléze také začali zakládat své první kapely. Ve škole pořádali různé školní besídky, na které nacvičovali např. hry *Járy Cimrmana*, tudíž zde Petr poznal část z jeho díla. Na této škole si našel nejen skvělé spolužáky a kamarády, ale hlavně se zde hluboce zamiloval do studentky Milady Królové. Toto období bylo pro Petra hudebně velmi zásadní. Vždy měl touhu dělat něco jiného a jinak než všichni kolem něj. Tehdy také objevil skupinu *The Police* se zpěvákem a skladatelem *Stingem*, dodnes jeho velkým hudebním oblíbencem. Hltal hudbu v rádiu i na deskách. Poslouchal vše, kromě vážné hudby, např.: *Velkopopovickou kozlovku, Ivana Mládka*, šansoniérku *Mireille Mathieu, Franka Zappu, Geryho Burtona*, skupinu *Queen* a další. Vzpomíná, jak jej ohromil jazzový koncert na dva klavíry v podání *Chicka Coreya* a *Herbieho Hancocka* nebo příčný flétnista *Herbie Mann*. Vybavuje si také fantastickou nahrávku orchestru *Gustava Bromy* „*Moravská svatba*“ a objevil holandskou skupinu *Ekseption*. Bylo toho podstatně více, ale vše vyjmenovat nelze.

V šestnácti letech začal Petr hrát v rodinné kapele *Spektrum* a to ve složení: Petrův otec Miroslav Borovička (varhany), bratr Tomáš (bicí a zpěv – sólo), bratr Miroslav (saxofon, zobcová flétna, později jednohlasý syntetizátor a zpěv vokálů) a Petr

(klávesy, které neměly basu, Petr basoval levou rukou na speciální basový agregát, který vyrobil jeho bratr Miroslav, pravou rukou hrál doprovody a občas i nějaké sólo, či vyhrávku a také zpíval – nejvíce vokály, posléze sólové věci). Hráli hodně a při různých příležitostech – na plesech, zábavách, večírcích i svatbách. V kapele začal Petr aranžovat např. některé písně *Stinga* a také složil vlastní píseň a to, když se zrovna (dočasně) rozešel s Miladou Królovou. Někdy ve třetím nebo čtvrtém ročníku ho oslovil kamarád Vítek Marčík, který začal hrát divadlo a ke kterému napsal Petr scénickou hudbu.¹³ Své milované dívce napsal Petr milostnou píseň, kterou jí za doprovodu dvou kytaristů zpíval na trávníku pod balkónem jejího privátu. V této době se také zúčastnil několika zkoušek Zašovského chrámového sboru (tehdy nebyl používán tento název), avšak zpívání v tomto sboru ho vůbec nebavilo.

V roce 1985 se stal Petr Borovička studentem vysoké školy – fakulty elektrotechnické *Vysokého učení technického v Brně*. Ve třetím ročníku se rozhodl pro specializaci „lékařská elektronika“. V roce 1986 se oženil s Miladou Królovou, v roce 1987 se jim narodil první syn Petr a v roce 1988 druhý syn Václav. Bydleli v Zašové, v domě u Petrových rodičů, kde si upravili samostatný byt. Žena Milada miluje současný umělecký tanec a tak hned jak jí to dovolil čas, začala se této celoživotní lásce věnovat a vést soubor současného tance v Rožnově pod Radhoštěm. Po celou dobu hrál Petr v rodinné kapele, na vysoké škole zkoušel s několika kamarády jazzovou hudbu a složil také dvě skladby, které se mu moc líbily a které bohužel ztratil. Na vysoké škole zažil Petr roku 1989 revoluci a aktivně se jí zúčastnil ve studentském stávkovém hnutí. Roku 1990 promoval a obhájil svou diplomovou práci na téma: „Mimotělní krevní oběh – umělá ledvina.“

Po ukončení vysoké školy Petr krátce pracoval jako manipulační dělník na nádraží ČSD ve Valašském Meziříčí. Na podzim roku 1990 nastoupil do základní vojenské služby nejdříve v Hranicích na Moravě, kde ve volném čase hrál s kapelou, kterou tam s kamarády založili. Zbytek vojny pak strávil v Čechách. V roce 1991 nastoupil na pozici tzv. zdravotního technika do nemocnice s poliklinikou ve Valašském

¹³ Natáčení probíhalo v průběhu dvou nocí na půl-stopový magnetofon Sony.

Meziříčí. Ve stejném roce začali s manželkou soukromě podnikat v maloobchodě (měli prodejnu – postupně tři prodejny s drogerií). V lednu roku 1992 podal Petr v nemocnici výpověď a od té doby je až do dnes OSVČ – osoba samostatně výdělečně činná. V únoru 1992 se narodil jejich třetí syn Pavel a v tomto roce začala také postupně zanikat rodinná kapela. Podnikání v maloobchodě bylo pěkné, nicméně neúspěšné a tak v roce 1997 zaniklo. Poté je živila práce pro společnost podnikající v oblasti investic a obchodování s cennými papíry *KTP Quantum* v Náchodě, kde byl Petr v letech 1998 a 1999 zaměstnán. V první polovině devadesátých let si pořídil svůj první počítač se zvukovou kartou a objevil možnost využít jej při komponování a aranžování hudby. Od roku 1999 do roku 2014 působil ve statutární funkci dopravní a spediční společnosti *ST Logistic s r. o. Vsetín*, pro kterou pracuje doposud. V letech 1995 až 1996 natočil pár reklam pro soukromou rozhlasovou stanici. Ve druhé polovině devadesátých let začal občas vypomáhat v komorním pohřebním seskupení zašovského pěveckého sboru, ve kterém začal ke konci devadesátých let pravidelně zpívat. Nadále poslouchal hudbu a objevil svou další velkou hudební lásku: *Bobby McFerrina*.

V prosinci roku 2000 zemřel Petrův otec, varhaník a dirigent zašovského chrámového sboru a Petr po něm sbor převzal. Postupně začal budovat nový repertoár a také začal skládat vlastní písně. Zlomovou písní bylo v roce 2002 „*Zašovské zdrávas*“. Ve stejném roce, ve kterém píseň vznikla, zemřela také Petrova maminka Ludmila.

Petr společně se svojí manželkou vyvíjejí velké aktivity v zájmové a společenské oblasti. Od roku 2002 jsou oba členy *Sboru dobrovolných hasičů* v Zašové, Petr se později stal členem výjezdové jednotky a dnes je jedním z velitelů této jednotky. Spolu s manželkou byli v minulosti členy obecního zastupitelstva, přičemž v Petrově případě to bylo po dobu dvou volebních období. Jedno volební období byl předsedou finančního výboru obce Zašová, s čímž souvisela i funkce jednatele v obecní firmě s názvem *Drobné provozovny s r. o.* Spolu se ženou Miladou se stali také zakládajícími členy občanského sdružení *Mariánský pramen* ve Stračce, kde byl Petr později až do roku 2014 předsedou. Toto sdružení má za úkol pečovat o mariánské poutní místo *Stračka* v Zašové. Již sedm let je Petr členem *Komise pro občanské záležitosti* v Zašové. V roce

1998 založila jeho žena občanské sdružení *Klub TEMPO Zašová*, jehož je Petr také členem a které do roku 2013 zaštiťovalo a organizovalo činnost *Zašovského chrámového sboru* a ve kterém se podílel také na jeho aktivitách:

- V letech 2008 – 2012 vydával pod *Klubem TEMPO* internetové noviny *Zasova.eu*
- Od roku 2008 je členem realizačního týmu Mezinárodního festivalu soudobé taneční tvorby *TANEC VALMEZ*.
- Mezi léty 2002 až 2009 se podílel na půdě *Klubu TEMPO* a později sdružení stračka na přípravě a provedení programu o zašovské pouti. Jejich součástí byly i divadelní scénky, ve kterých Petr také účinkoval.

V roce 2000 se ujal vedení *Zašovského chrámového sboru*, který vede doposud a pro který napsal přes třicet písní a mnohé další upravil a zaranžoval. Mimo tvorbu pro *Zašovský chrámový sbor*, složil Petr slavnostní fanfáry pro zašovské hasiče a také scénickou hudbu ke třem divadelním hrám ochotnického spolku *DiGoknu*. Kromě předešlých aktivit Petr zpívá na pohřbech, svatbách či vítání občánků.

V roce 2011 se jim s manželkou Miladou, která v roce 2012 absolvovala studium taneční pedagogiky na Janáčkově akademii múzických umění, podařilo založit a následně získat akreditaci pro *Základní uměleckou školu B – Art, o. p. s.*, která od školního roku 2012/13 působí jako škola zařazená do státního systému základních uměleckých škol. V současnosti škola vyučuje na hudebním a tanečním oboru cca 170 dětí.

Petrovi tři synové jsou již dospělí. Nejstarší syn Petr pracuje jako projektant ve společnosti *Beng & Olufsen*. Vedle toho je vyhledávaným zvukařem a také se věnuje hudbě – nejvíce blues jako hráč na klávesy a také autor. Syn Václav vystudoval právnickou fakultu a nadále studuje na fakultě sociálních studií bezpečnostní rizika. Nejmladší syn Pavel studuje na *Slezské univerzitě* multimédia a hodlá být kameramanem.